

тихтѣ вратата на земника. Разбойниците са затекохъ къмъ мѣстото, отъ дѣто са чувахъ виковетѣ, и при свѣтлината на фенеритѣ, ужасна сцена се представи предъ очитѣ имъ; капетанинтѣ и настойникътъ му; окървавени, издраны, отпаднѣлы отъ борба толкози дълга и яростна, търкаляхъ са еще по земята и са боряхъ. Щомъ свѣтнѣхъ свѣщитѣ въ мрачныя този мокъръ земникъ, чухъ са гласове на чуденъ и борцитѣ са спрѣхъ.

« Ты! извика побѣситѣль капетанинтѣ, ты, Карале смѣешъ да подигнешъ рѣка отгорѣ ми!

— Ты, капетане! отговори му настойникътъ, ты! смѣешъ да ма душишъ за да ма убиешъ . . . . . за кого ма сбѣкашъ?

— Азъ та сторихъ на одного отъ гоститѣ, отговори капетанинтѣ като протегнѣ рѣка благоволително; грѣшката е твоя.

— Твоя е.

— Защо не бѣше ты въ стаята си?

— Наистина, отговори настойникътъ, като глѣдаше около себеси, чудно ми е.

— Защо отиде и легнѣ въ господарската стая, която не е назначена за тебе?»

Напраздно Каралъ са мѣчаше да си припомни какъ е станѣло туй; той не можѣ нито да разумѣе.

« Ами бербертѣ? и племенницата му? » извика капетанинтѣ, толкосъ повече побѣситѣль, защото не можеше да разумѣе нищо.

И тосъ часъ са затекохъ къмъ червената стая. . . . жива душа! Човъркахъ въредъ изъ гостинницата. . . . никой! нито бѣлѣгъ!

« Що значи туй? повтаряше капетанинтѣ като треперяше отъ гнѣвъ.

— Да ви го истѣлкувамъ азъ, рече важно Карнезо като са исправи посрѣдъ разбойниците; онзи Мавръ бѣше еретикъ и магесникъ.

— Ехъ ха! отговори капетанинтѣ като си подигахъ раменѣтъ.

— Какъ? не помнишъ ли каква физиономія имаше когато ти думаше: утрѣ ще си смѣтнемъ за-